

קאסוב'ע ליכטיגקייט

להאיר הלבבות מכבשן הקודש של
רבוה"ק צדיקי בית קאסוב זע"א

גליון ב'
פרשת נח תשפ"ג

פירושו של כלום שלא היה אצל עצמם כלום, וניחא שאילו היה בדורו של אברהם אבינו ע"ה לא היה נחשב לעניו של כלום אף כי בוודאי היה ענו שהקב"ה קראו צדיק.

כי אתך ראיתי צדיק לפני בדור הזה (ו, א)

נקרא צדיק כי קידש עצמו בתורת אמת ובשבת קודש

ל'פני בדור הזה ר"ת הב"ל, הדור שקוע כולו בהבל, ורודף אחרי הבלי עולם הזה שאין להם תכלית אמת, אבל אותך - יען נתקשרת בתורת אמת ובשבת קודש - ראיתי צדיק לפני, ראיתי גימטריא ירא"ה שמח"ה ח"ם עהתוה"כ, רואים אותך דבוק ומקושר בי מתוך יראה שמחה ואהבה עזה כרשפי אש מלא חמימות, ולא ערב עליך שום ענין גשמי לעומת הקשר העז לאלקים יתברך, וממילא מקדש אתה עצמך במותר, וקדוש יאמר לך, וזהו כ"י אתך גימטריא חת"ם עה"א, ראיתי צדיק, ראיתי את החותם חותם אמת בחינת צדיק יסוד עולם, לפני עהאוה"ג מס' הר"ת קידש עצמך ב'מותר עה"א, קדושת הרשות בדברים המותרים מקדש היסוד צדיק, וממשיך ברכה והמתקת הדינים, בדו"ר הז"ה עם ב' תיבות גימטריא ברכ"ה עה"א.

(ישועות משה)

ויהי כל הארץ שפה אחת ודברים אחדים (יא, א)

שיהיו פיו ולבו שוים וידבר אך אמת

דהכתוב מרמז לנו שלא לדבר לשון שקר ח"ו אחד בפה ואחד בלב, רק פיו ומחשבות לבו יהיו שוין לטובה, ואז הלשון מכריע כלפי חסד ונמתקין הגבורות ברחמים וחסדים והיא בחינת יעקב המכריע וממתיק גבורות יצחק בחסד אברהם ע"י התכללותו משניהם וזכה להכריע ע"י קדושתו במדת צדיק יסוד עולם בחינת יוסף בנו כאומרו כחי וראשית אוני, כי הלשון והמעור מכוננים זכ"י, יסוד קדוש הוא חותמא דמלכא קדישא להודיע שהוא יחיד ומיוחד חותמא דמלכא קדישא להודיע שהוא אחד יחיד ומיוחד כנוסח הפייטן אמ"ת חותמו להודיע שהוא אח"ד והוא יחודא דק"ש אשר הפסוק שמע מסיים באח"ד ופרשת ויאמר מסיימת באמ"ת, כדאיתא בספח"ק ויהי כ"ל הארץ גימטריא מחשב"ה טוב"ה כנ"ל, ויצורף המחשבה לדיבור שיהיה שפה אחת המחשבה והדיבור, שפ"ה אח"ת גימטריא זכ"ת חוב"ה מכריע גם אברהם יצחק יעקב יוס"ף, שפ"ה אח"ת ודברי"ם אחדי"ם עולה שמ"ע ישראל ל'ד' אלקינ"ו ד' אח"ד עה"כ, ר"ל יעקב הכלול מקדושת יוסף ומעיד על אחדותו ית"ש מכריע החובה הבא מגבורת יצחק לזכות חסד אברהם שיושפע חסדים ורחמים. (אהבת ישראל)

אלה תולדות נח נח איש צדיק תמים היה בדרתיו (ו, ט)

הצדיקים ככל שעלוץ בעבודתו יתברך, יותר משפילין עצמן

בפירש"י יש מרבתינו דורשין אותו לשבח ויש שדורשין אותו לגנאי. ויש לדקדק בקושיית המפרשים למה יש לדרוש לגנאי כשיש לדרוש לשבח. וי"ל עד"ז דהנה ידוע שהצדיק נקרא הולך, כי הוא הולך בכל יום ובכל עת מדרגא לדרגא וככל שהוא הולך יותר למדרגה גבוהה הוא מסתכל שפלותו יותר ודורש בעצמו גנאי, אבל העולם הן להיפך כי הם מסתכלין בכל תנועה ותנועה של הצדיק ורואין צדקתו שמתרבה ומתגדל בכל פעם יותר ודורשין אותו לשבח ואעפ"כ הוא משפיל ומקטין עצמו בכל פעם יותר מבראשונה ודורש את עצמו לגנאי, וד"ל. (אהבת שלום)

הוראת מוסר על דורות אחרונים באם ילעינו על דרכי הצדיקים

ואיתא במדרש: יש דורשין וכו' ויש דורשין לגנאי. וקשה, למה מביא המדרש ה'יש דורשין לגנאי', שמבואר בתורה הקדושה היפוך מזה, שהיה צדיק גמור. ונראה, שה'יש דורשין' כווננו בזה למוסר כמו 'שטן ופנינה לשם שמים נתכוונו' (כבא בתרא טו, א). שאם תראו בדורות אחרונים שמלעיגין על צדיק הדור, תשובתם מנח, שהיה בוודאי צדיק גמור כמו שהעיד עליו הכתוב, ואף על פי כן היה יש דורשין לגנאי. ובוודאי לא יפה היה המעשה. כי מה להם אם היה בדורו של אברהם אבינו עליו השלום נחשב לצדיק או לאו, רק שהיו מחפשין עלילות לדבר על הצדיקים, שאם היה בדורות הראשונים או אחרונים לא היו

נחשבים לכלום. לזה המוסר מכוון המדרש במה שמביא ה'יש דורשין בהיפוך ממה שהעיד עליו הכתוב. (תורת חיים)

עיקר השמחה נשפע על ידי שבת קודש

י"ל על דרך שפרשנו ונח מצא חן (ו, ה) ו' פעמים נ"ח גימטריא שמ"ח, על ידי שהיה שמח בעבודת הש"ת לכן מצא חן. ומפרש הכתוב על ידי מה זכה לשמחה זו, על ידי אל"ה תולדות נח, כי אל"ה במילוי אל"ף למ"ד ה"ה, ואתב"ש שהוא תכ"ץ, גימטריא שב"ת עם הג' אותיות. כי עיקר השמחה זוכין על ידי שבת קודש, על דרך שכתב האור החיים הק' על פסוק (שמות כ, י) כי ששת ימים עשה ה' את השמים וגו'. (צמח צדיק)

גם אם היה נח בדורו של אברהם אבינו ע"ה היה הקב"ה מחשיבו בצדקתו

שמעתי מפ"ק זקני מו"ר הה"צ הר"ר חיים מקאסיב זצ"ל אלו היה בדורו של אברהם לא היה נחשב לכלום, הלא כלום פירוש לא, ולא היה נחשב ללאו, כי אם ליש, ומה גנאי הוא זה. אך אמר אברהם ואנכי עפר ואפר, ומשה רבינו ע"ה אמר ונחנו מה, ודוד המלך ע"ה אמר וכני תולעת. וכל צדקת הצדיקים העיקר ענוותנותם, וזהו

חודש מרחשוון

צריך להתחזק בחודש זה בהתמדת התורה

ידוע מספח"ק אשר גמר החתימה נמשכת עד חנוכה, והזמן שאנחנו עומדים בה עתה היא חודש חשוון, ע"ד שאמר זקני הקדוש מרוזין זצ"ל, עדיין רחושי מרחשוון שפות' מהתפלה והתשובה של הימים נוראים, וצריכים להגביר התמדת התורה וקיום מצותיה, חשוון נקרא ירח בו"ל, מרמז לתורה אות ראשון בתורה אות ב' מבראשית, אמצע התורה הוא ו' דגחון, סוף התורה הוא ל' מתיבת ישראל, ביחד הוא בו"ל. (אמרי חיים)

ווינטער נעכט

להאיר הליילות בלימוד התורה

וכבשוה ורדו, לכבוש ולהמתיק הגבורות, ע"י שמקבלים עליהם בימים הקדושים להאיר הליילות הארוכים הבאים לקראתנו לשלום, אשר כיום יאירו בלימוד בתורה וקיום המצוות באהבה ברצון ובשמחה. (אהבת ישראל)

צהר תעשה התיבה

להאיר עבודת התפילה בעשנתם של רבוה"ק זיע"א

נודע לכל מה שהובא ב'דגל מחנה אפרים' משם זקינו מרן הבעש"ט הק' זיע"א, וז"ל: האיר אא"י נ"ע, תיבה מרומז על מלה שהוא נקרא תיבה, וכמו שאמר צוהר תעשה לתיבה, ואמר הוא ז"ל שתראה להאיר התיבה שתוציא מפיד, והאריך בזה. והיוצא מדבריו הק' שיש לאיש ישראל להכניס הארה בתיבות שמוציא בפיו ובפרט בשעת התפילה, ובכן אמרנו נא להביא מיני מעלייתא מלוקטים מדברי רבוה"ק זיע"א במעלת התפילה ככוונה ובקול. ויהא רעווא שיתקבלו דברינו לרצון, ויעוררו הלבבות לעבודתו ית"ש.

והרה"ק בעל ה'דמשק אליעזר' זיע"א דיבר בקדשו דאיתא בזה"ק אם התפילות מתעלין ע"י המלאכים יש עיכוב ע"י שבודקים אם היו ככוונת הלב וכיו"ב, אמנם ע"י הקב"ה מתקבלות מיד, ולפ"י פירש הכתוב (תהלים ד, ד) ודעו כי הפלה ה' חסיד לו ה' ישמע בקראי אליו, עם חסידיו עושה השי"ת פלא לשמוע תפילותיהם, הוא בעצמו, לא ע"י מלאך ממוצע. אכן לבל יאמר האדם הזוכה שוב איני צריך לכוונה, ע"כ מסיק אמרו בלבבכם, אף שהקב"ה בעצמו יקבל התפילה איך שהיא, צריך להתפלל מקירות הלב ולא רק בשפתיים.

ומרן בעל ה'אהבת שלום' זיע"א הביא בספרו הק' (פרשת שמיני) אשר העיקר הוא בהתלהבות בעבודת התפילה, וזלה"ק: ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני ה' וכו' ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה' (ויקרא ט, ה-ו)... א"י דהנה שורש כל התורה ותפילה לעבודת הבורא ברוך הוא, העיקר הוא האש והתלהבות הבורא בלב האדם בחזק אש אהבה להשי"ת באמת ע"ד אשה ריח ניחוח לה', ועל דרך אש תמיד תוקד בו. ומכח זה בא לאש הגבוה של מעלה שנשלח לו בעזר השי"ת לאהבת הבורא ברוך הוא וברוך שמו.

ועצה יעוצה לאדם שאין יכול לכוון בתפילה כדבעי, להתפלל בציבור כפי אשר עוררו על זה רבותינו הקדושים זיע"א רבות. * וכפי שפירש בעל ה'מקור ברוך' זיע"א מאמר הזוה"ק, רב אבא פתח ואמר הפסוק פנה אל תפילת הערער ולא בזה את תפילתם, דהקשו החבריא - הקשיב אז שמע מבעי ליה, מאי פנה, אלא תפילת רבים היא תפילה, ותפילת יחיד אינה עולה קמי מלאכ קדישא אלא בחילא תקיפא, והטעים הדברים, דבתפילת יחיד ה' יתברך בודק חובותיו וזכויותיו, משא"כ בתפילת רבים עולים כולם לפני ה' יתברך, ולכן 'פנה אל תפילת הערער' השי"ת פונה לבדוק זכויותיו של תפילת היחיד, ובתפילת ציבור לא בזה את תפילתם, אף על פי שלא היתה ככוונה ורצון הלב.

ומן המותר לציין, שאם יחידו יהיו תמים, כוונת הלב, עם תפילת הציבור, וודאי יקשיב ה' לתפילותינו, ויקבלם לרחמים ויאמר לצרותינו די.

והנה, יאמר האדם: קרוב ה' לכל קוראיו, וגם במלמול שפתיים, ללא כוונה, יאזין יושב מרום לשיחו ויענה לבקשתו. יצדק בדבריו, אך לא זו הדרך ישכון אור, כי תפילה הוא מלשון התקשרות ודביקות כמו שהביא הרה"ק מרן הרבי ר' אלימלך זיע"א (פרשת וישלח) שתפילה הוא לשון דביקות כמו נפתולי אלקים וכו' (בראשית ל, ה) שע"י התפילות הזכות והצלולות במחשבות טהורות נתדבק בו יתברך.

וכפי שהביא בספה"ק 'באר מים חיים' (משפטים, כא) אשר כל ענין תפילה הוא על דבר היחוד והתחברות הלזה כי על זה נקרא תפילה שהוא לשון חיבור ודביקות (מלשון (במדבר יט, טו) צמיד פתיל כידוע), ואחר כל זאת וודאי יתן אל לבו שהתפילה צריכה להיות בהתעוררות ורגש.

זה האשה אשר תקריבו לה! י"ל ע"ד דהנה ע"י תפילה בהתלהבות יכולין להמשיך השפעות דרך מעבר היסוד מדת יוסף שהוא צינור המעביר השפעות, ע"ד יוסף הוא המשביר, וע"כ תפסו חז"ל בש"ץ לשון 'העובר לפני התיבה', כי הש"ץ ע"י תפילתו יכול להמשיך השפעות כנודע, וע"י עובר כל השפעות והוא הצינור המעביר השפעות בחינת יסוד מדת יוסף והעיקר התלהבות הוא בלב כנודע וזהו בלב אש, פירוש שעיקר אש והתלהבות הוא בלב, וע"י התלהבות שבלב נולד נענועים בהאברים החיצונים וזהו זה האשה, פירוש ז"ה רומז ליסוד הנקרא ז"ה, והאשה רומז לאש והתלהבות אשר תקריבו לה' וע"י יכולין להמשיך השפעות דרך מעבר היסוד הנקרא ז"ה וד"ל. וע"כ צריך כל איש המשכיל להסתכל בעצמו אם אש תוקד בקרבו ואם זוכה לראות זאת בפנימיות לבו אזי עדיין צריך לזהר שלא תכבה שלא יהא ח"י כיוון דשבק ליה מעמיא ואזלא, וע"כ צריך לראות לנפחה בכל פעם מחדש האש והתלהבות וזה נעשה ע"י שפלות והכנעה ע"ד"מ הרוצה לנפוח באש הגשמי צריך לשחות עצמו למטה בכדי שיעורר יפה האש השלהבת וככה ממש מבשרי אחזה אלוה שצריך האיש המשכיל להשפיל ולהכניע א"ע עד מאד בכדי שיעורר התלהבות מחדש, וד"ל. (אהבת שלום)

מן הראוי לפתוח פתח בדברי קדשו של מרן ה'אהבת שלום' זיע"א בפרשתן על הפסוק דלעיל, דרש"י פירש על תיבת 'צהר' דיש אומרים אבן טוב ויש אומרים חלון, וביאר דיש לומר דאלו ואלו דברי אלקים חיים. דהנה ידוע שהשכינה הקדושה נקראת אבן טוב, ע"ד אבן מאסו הבונים, וחלון הוא לשון תפילה, מלשון חלו נא פני א-ל, ע"ד התיקונים הקדוש על פסוק משגיח מן החלונות, וצוהר הוא לשון בהירות וזהו צוהר תעשה לתיבה, פירוש שע"י תיבת התפילה הנקרא חלון תאיר ותצהיר השכינה הקדושה הנקרא אבן טוב.

וגם מה שפירש הפסוק (מלכים ב, ג, טו) והיה כנגן המנגן ותהי עליו רוח ה', דיש ללמוד מזה איך יכול כל אדם לדבק בו יתברך ע"י השירות ותשבחות שאנו מנגנים ומזמרים לפניו באתערותא דלבא ובכוונה הראויה והוא דהנה מבואר בזה"ק שיש בעולם העליון היכל אחד גבוה על גבוהים הנקרא היכלא דניגונא וכל בני היכלא הרשומים שם הם נשמות ישראל הקדושים היודעים ומכוונים לשיר בקול נעים בגילה ורגן כדי ליתן שבח יקר וגדולה לא-ל מלך יוצא כל הם מקבלים אורה ושמחה לנר"ן ע"י שם הקדוש אהי במילוי אלפ"ן השופע בהיכל הזה ועולה במספרו קמ"ג כמנין מנג"ן, והנה כבר ידוע לנו שכל עיקר שורש ומקור הניגונים שאנו מנגנים ומזמרים לשמו יתברך באתערותא דלבא הוא בא מכת הלויים שהיו במקדש עומדים בדוכן לשירם ולזמרם, ועי"ז היו מדובקין בו יתברך יותר מכל עדת בני ישראל. וזה שם המוכיח עליהם שלכך נקראו לויים מלשון וילוו עליך וישרתוך שהוא לשון דביקות, וגם הראשי תיבות של ראשי משפחות שלהם גרשון קהת מררי עולה ג"כ כמנין מנג"ן כהמספר של השם הק' הנ"ל המאיר בהיכלא דניגונא. ולכן כל מי שמנגן לשמו יתברך במחשבה קדושה ומדבק את עצמו בכונת הלויים הקדושים אזי הוא מקבל גם כן הארה וקדושה מהשם הקדוש הזה. וזה שאומר הכתוב והיה כנגן המנגן וכו' ר"ל אם הוא מנגן בכוונת הלויים שהם מקור הניגונים וגיטריא שלהם מנג"ן כנ"ל אז ותהי עליו רוח ה', ר"ל אז יכול לקבל הארה ורוח הקדוש משמו יתברך שהוא ג"כ ביגטריא מנגן.

והנה התפילה היא עטרה לממ"ה, וע"כ הצדיקים הגדולים אפילו שמתפללים ביחידות עושים עטרה נאה למלך מלכי המלכים, אבל הוא [מרן זצלה"ה במדת ענותנות] מוכרח ליקח לו שותפים לעשות העטרה, וע"כ מקפיד להתפלל בעשרה, כן אמר בקדשו זצלה"ה. (כתבי מא"ה)

שעשה משתה גדול ביום הולדת שלו וכדומה, ובאו הרבה שרים גדולים אל המשתה, וכ"א הביא דורון חשוב לעטר את המלך, והיו שרים קטנים שלא היה ביכולתם להביא מתנה שראוי לפני המלך הגדול, השתתפו את עצמם עשרה או יותר וקנו בשותפות מתנה הגונה למלך,

* דרכו של מרן ה'אהבת ישראל' זיע"א היה להשתדל מאד להתפלל בעשרה אף בהיותו במעיני הישועה, אם כי היו צדיקים שהתפללו בחול בלי מנין מפני כמה טעמים. והיה מקפיד מאד אף על מסילת הברזל שיתפלל במנין, ואמר טעמו ע"פ משל, למלך אחד